

ლიტერატურული გაზეთი

გივი შაჰნაზარი

იქნებ...

აი, ახლაც თვალწინ მიდგას ასეთი სურათი: ზაფხულის პაპანაქებას გარიდებული, გახიზნული, თითქმის უკაცრიელი ქალაქის ქუჩებში ნახეტილები, უკვე ქანც-გამოცლილი შოთა ჩანტლაძე ზის ვერის ბაღის ერთ-ერთ სკამზე და, თვლემს თუ ფიქრს მისცემია, ვერ მიხვდებით (ამაზე თვითონ ასე გეტყვოდა: „თვლემს თუ ფიქრი?.. მე-გობარო, ეს სულერთია!“); თუმცა, კი არ ზის... კითხვის ნიშანივით მოხრილა, ნიკაპი ხმელ გულისფიცარზე ჩამოუდვია, ფეხები განზე და გრძლად გაუშლია, ხოლო ხელები – უფრო „გრძლად“ ისე ჩამოუყრია, რომ თითის წვერებით მიწასაც კი სწვდება... დროდადრო ხან მარჯვენა, ხან მარცხენა გამხდარ მკლავს მექანიკური საფრთხობელასავით (მაპატიოს შენმა სულმა, შოთა!..) ჩონჩხივით „აისერის“ ხოლმე მალლა და, ეტყობა, დილით დაბადებულ და მერე მთელი დღის ნამეორებ ორ სტრიქონს პათეტიკურად „გვთავაზობს“:

„ინებეთ რითმა, – „Í à ñà ù è è-ø èé!“

სულსაც მივცემდი ცივ კათხა ლუდში!..“

ამ „სანახაობამ“ არცთუ ისე დიდხინს „ამბავი“ გამახსენა. მაშინ მე და შოთა მთელი დღე ერთად ვიყავით. იმ დღესაც, დიდი სიციხის მიუხედავად, როგორც წესი, უნივერსიტეტიდან მოედინებოდა (რალა თქმა უნდა, რუსთაველით!) და მოედინებოდა ვერის ბაღამდე ჩავიარეთ და ამოვიარეთ, თუმცა ცოტა მეტიც კი მოგვივიდა – არა ერთსა და ორ სხვა ქუჩასაც „გადავუხადეთ ხარკი...“

მოგვეხსენებოდა, სიტყვები ლუდი მისწრება! არადა, ჯიბეში გახვრეტილი შაურიანიც კი არ გვაქვს. მე ჯერ კიდევ ხელმოკლე სტუდენტი ვარ, შოთა კი უკვე უნივერსიტეტდამთავრებული „უსახელო გენიოსი“, პოეტი, ლექსების ბეჭდვაზე უარის მთქმელი, უმუშევარი და ჩემზე არანაკლებ ხელმოკლე... ასე იყო თუ ისე, ჩვენსავით ხელმოკლე ნაცნობ-მეგობრების პატრონებმა „ვარიანტი ვერ ავაგდეთ!“ დღე თარსი გამოდგა, უფრო სწორად, გამოდგებოდა, რომ არა სრულიად მოულოდნელი, ხელის გამმართველი ერთი რამ...

საიდან „გამოტყვრა“ არ ვიცი, მაგრამ გამახსენდა, რომ რამდენიმე თვის წინათ ახკომში დაბეჭდილი ლექსის ჰონორარი არ მქონდა აღებული; მართალი გითხრათ, თავის დროზე ასე ვიფიქრე – ერთი, თუნდაც ვრცელი, თარგმნილი ლექსის ჰონორარი რა უნდა იყოს-მეთქი და არ მივაკითხე... მომერია.

შოთამ ეს აიტაცა, გიორგი გელაშვილია რედაქტორი, კაცური კაცი, მივიდეთ და ყველაფერი ისე იქნება, როგორც ჩვენ გვინდაო...

მართლაც ასე მოხდა, რედაქტორმა კარგად მიგვილო. კაბინეტში მოზოდინებით მართო დაგვტოვა და სულ მალე შემობრუნებულმა გვითხრა, შეგიძლიათ, მოლარესთან ფული აიღოთო... ადამიანში, მით უფრო შემოქმედში, რალაც „ბოჰემური“ არც მისთვის იყო უცხო და ყველაფერს კარგად მიგვიხვდა... უთქმელადაც ვიგრძენით, რომ კარგა ხნის წინად გამოქვეყნებული ლექსი რედაქციაში არავის უძებნია, ჰონორარი კი ისე, „უბრალოდ“ გამოგვიწერა, როგორც იტყვიან – მოჭრით და, რალა თქმა უნდა, კუთვნილზე მეტიც...

იმავე საღამოს, რედაქციის პირდაპირ, ვერის ბაზრის

წინ, „სა-ვარაზ-ო“, „სა-დედაბრიშვილ-ო“ ლუდხანაში, მე-გობრებთან ერთად შევიქციეთ თავი...

შოთას არქივში ჩემი ერთი ლექსიც აღმოჩნდა... ეს ლექსი სხვა რამდენიმესთან ერთად უნივერსიტეტის ბაღში ნაფუკითხე (კეცხოველისეულ ამ ცნობილ ბაღში თავისი „კათედრა“ ჰქონდა და... აკი, ხუმრობით, ბაღის მწვანე უნივერსიტეტის რექტორადაც კი ვიხსენიებდით!) და მცირე პაუზის შემდეგ მთხოვა, ამას სათაურის ქვეშ „შოთა ჩანტლაძეს“ წაანერე და დამიტოვეო...

თვითმკვლელობა მთვარეში

შოთა ჩანტლაძეს

მდინარის პირას გაშტერებულს ტალღა გიტაცებს, სადღაც ყორანი აყეფდება, მთხოვარი ლემის, წყალში მთოვარე აცურდება კუბო ვითარცა... - იმძლავრე, ქარო, ჩასვენება მსურს მთოვარეში!..

მთვარესთან ერთად სჯობს ტალღებმა დაგასაფლოონ, ვიდრე მიჰქონდა საფლავისკენ ხელებს ცოდვიანს; სჯობს განერიდო ბოროტებას ამა სოფლისას, მას უკეთური, სიკეთეზე მეტი სცოდნია.

ცა დედა შენი, ვარსკვლავები ცრემლები მისი და ქარს ჩამოაქვს ზეცა დაბლა დედის თვალებით; განწირულ შვილზე გულსაკლავი გოდება ისმის, ცით ვარსკვლავებიც ცრემლებივით ცვივა მთვარეში...

მონყდი კლდის ქიმს და... ავბედიდად გადაირჩა ცა, საბრალო შვილი მხოლოდ დედამ გამოგიგლოვა, წყალში მთოვარე დაიხურა... კუბო ვითარცა და ცივ ლოდებზე მთვარე თბილი გვამით მიგორავს...

ან სევდიანი მთვარე ისევ ზეცისკენ ირბენს, მდინარის ტალღებს დაუბრუნდეს რათა ამაღამ, რომ იგი კუბოდ მოეჩვენოს განწირულს ვინმეს და მოვარეში მოისურვოს მანაც დამარხვა...

შოთა ჩანტლაძის საბედისწერო სიკვდილის შემდეგ, ხშირად მიფიქრია, რალა ეს „მძიმე“ ლექსი „ირქა“-მეთქი, მისთვის მსგავსი რამ თითქმის ყოველთვის უჩვეულო იყო.

როცა სევდა მოეძალეებოდა, როცა მელანქოლიის „შავი ფრინველი“ სულში ჩაეჭრებოდა, დილიდანვე იცოდა ქალაქში გამოსვლა, მოედებოდა ქუჩებსა და მოედნებს, ბაღებსა და პარკებს და გვიანობამდე შინ არ შედიოდა. იტყვოდა ხოლმე, თუ გვარიანად არ დავილაღე, კარგად ვერ დავიძინებ და კომპარის „ნითელი ემპაკუნები“ მოსვენებას არ მომცემენო...

გარკვეულად წარმოდგენილიც კი მაქვს, „ჩემი მაგიდის წიგნი“ როგორ იწერებოდა. ეს ვრცელი ლექსი, ალბათ, მისი ასეთი „ხეტილის“ დროს თუ იბადებოდა – სტრიქონ-სტრიქონ, თანდათან:

„ქალაქი ჩემთვის წიგნია –
სქელტანიანი,
ეპოქალური და მოსაწყენი,
ეს წიგნი დასტამბულია მაღალხარისხოვან
ასფალტზე:

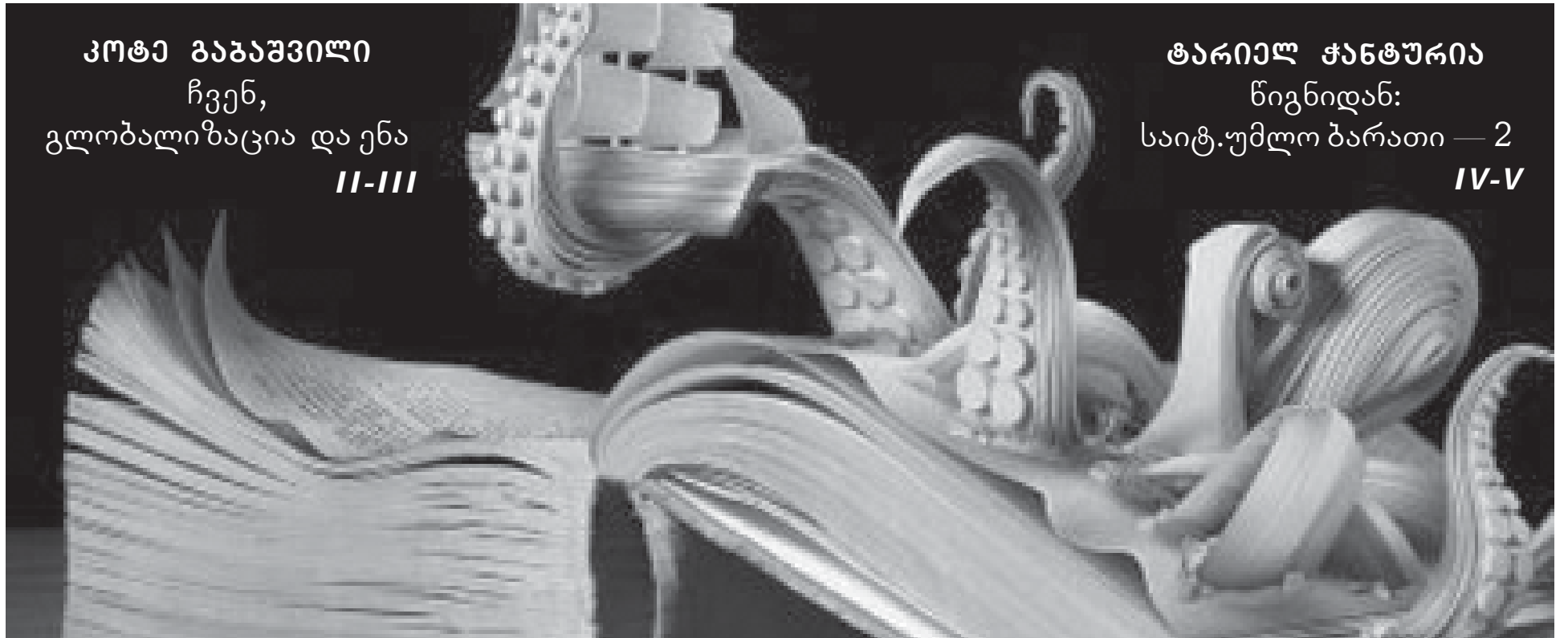
პროსპექტი – ერთი ნაწილია ამ წიგნისა, –
ეს წიგნი შედგება მრავალი თავისაგან:

თემო ჯაფარიძის ნახატი

ქუჩა – თავია ამ წიგნის, –
ეს წიგნი შედგება მრავალი თავისაგან.
შესახვევი – ქვეთავია ამ წიგნის, –
ეს წიგნი შედგება უამრავი ქვეთავისაგან,
ჩიხი – ეპიგრაფია ამ წიგნის, –
ეს წიგნი შედგება მრავალი ეპიგრაფისაგან,
მოედნები – ცარიელი ადგილია ამ წიგნის,
ბაღები – ამ წიგნის თავების მხატვრობაა.“

და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ.
დარწმუნებული ვარ, ძნელი არ უნდა იყოს მისახვედრად, ამ პატარა წერილში ჩვენი უნიჭიერესი მწერლისა და უღირსეულესი მოქალაქის, შოთა ჩანტლაძის შემოქმედების განხილვას რომ არ ვაპირებ. ამის თაობაზე აქამდეც ბევრი ითქვა და მომავალშიც, დარწმუნებული ვარ, ბევრიც ითქმება, მაგრამ... მე იმისი თქმა მინდოდა, რომ ამ, გნებავთ, „ურბანისტ“ პოეტს, ერთადერთს, თავისი განუმეორებლობით, მივავთო პატივი და იქნებ მის საყვარელ ფიქრის გორაზე თუ ვერის უბანში, ერთ პატარა ქუჩას (ღვთის წინაშე დამსახურებულად!) ვუნოლოთ მისი სახელი.

კოტე გაგაშვილი
ჩვენ,
გლობალიზაცია და ენა
II-III

ტარიელ ჭანტურია
წიგნიდან:
საიტ.უმლო ბარათი — 2
IV-V

პოეტები

ჭრილობა სულის –
იარა ღია –
მათი მთავარი იარაღია...

***
მშიშარა ვარ – მეშინია შიშის! —
ასეთი მაქვს, როგორც ვატყობ, ჯიში...

***
მეფეს ვინლა დაეძებს –
დედოფალიც შიშველია...

***
შიშველია არა მარტო მეფე –
შიშველია თვითონ მეფისნაცვალიც...

***
ამასობაში ის ლამის
მონა შეიქნა ისლამის!

***
მიდი, წერე ლექსები!
რას გიშველის ე ლექსი! —
ვინ უხსნია ოდესმე
მწუხარების ელექსირს...

პეტამორფოზა

ზის კერასთან ჯოყოლა
და მიირთმევს შოკოლადს!
(სხვა დროისთვის გადავდოთ
დეტალების მოყოლა)...

***
როცა კარიდან გააგდებ,
ნახავ – ფანჯრიდან მოძვრება! —
ასეთი გახლავთ კარლ მარქსის
დედამოკლული მოძღვრება!

ლექსრომში ჯივის მფლობელს –
მამუკა ხარხაშულიძეს

მე თხოვნა შენთან ერთი მაქვს,
მამუკა ხერხეულიძე:
დავგაზოთ სოხუმისკენ და
დავგაზოთ მერხეულისკენ!

რითორიკული შაკითხვა
ჯამალ აზინაშვილს

მეც მზარდა შენმა
ბრძენმა თანახმა! *
ის ჩემი იყოს –
ხომ ხარ თანახმა!

*თანახმა — ბიბლია ძველებრაულად.

***
რა ვქნა, მე კამათს ვერ დავუნყებ,
უფალო სოსო,
კაცის სახელის მატარებელ
უფალოსოსო!

(სალხურიდან)

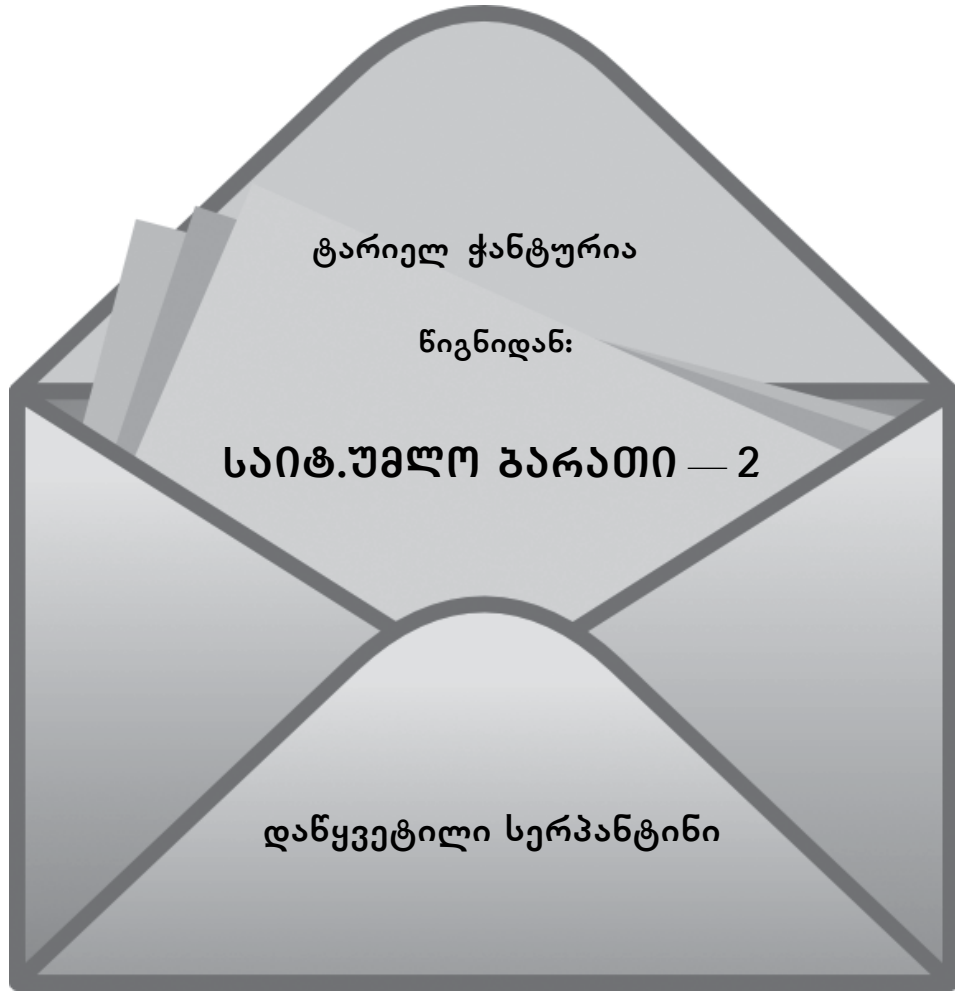
ვინ არ იცის გურიში
აღმასხანა ორხმლიანი! —
ორი აქვს და თან ორივე
მეჭეჭიან-ხორკლიანი!

მაკოებს და თაკოებს და
თამილებს და ტერეზებს –
როგორია ორხმლიანი,
ყველას აინტერესებს!

***
წუხელ ძმაკაცი მირეკავს:
— გაფრთხილდი, ძმაო ტარიელ! —
პასკვილანტები ნამდვილად
მოგვჭამენ გენიტალიებს!

წვეთოვანი ლექსრომები

პატარა ვენა დამეკარგა,
წითელპერანგა!
ან ავლილი, ან ჩავლილი –
ხომ არ გინახავთ!

კომოპური

უნდა იყო ან სულელი,
ან თახსირი, ანდა მხდალი –
მოიყვანო ცოლად ქალი –
ათას ხეზე გადამხტარი!

(პარიანტი)

ისე, ისე დავიღალე,
ლამის ტყვია დავიხალე!
(სიკვდილითაც შეიძლება
მოაწონო თავი ქალებს)...

(ღადა)

— დანიაში მათხვრად ყოფნას,
არ ჯობს, სახლში ჩამოეთრეს? —
ერთ ბავშვს მაინც დატოვებდა,
ერთ კაკლის ხეს,
თუნდაც ერთ ლექსს...

(პარლაიმია პითე)

— რა მოხდება, შენდანილად
ერთი ცრემლი დამინვეთო,
ან თქვენ, სოფლის ლამაზებო,
ერთხელ გვერდით დამინვეთო!

***
დაფიქრდი: როცა გარდაიცვლები,
რას ტოვებ ქვეყნად, გარდა იმ ძვლების!

***
კიდევ კარგი, მადლობა ღმერთს,
ხარ ბიორბი ლეონიძე!
შენს ძმასავით გაგაქრობდნენ,
შენ რომ იყო... ლეონიძე!

დარდი ემიგრაციაში

უცხოოდ გულდახურული –
მიჩქარი იქ, სადაც
გამოდგები უცნობად –
იგრეკადაც, იქსადაც...

***
პოეტის სიცოცხლე –
კატასტროფა! —
დანანევრებული
ათას სტროფად!

***
პასკვილანტმა პრეზიდენტთან
ათი წელი ჩაი სვა რა,

ესე იგი, ჩაი სვა რა –
ბოლო-ბოლო ჩაისვარა!

ცუდ წარები
მონვადრილი ლექსრომები

მზე – მთვარეს ჯობს,
ღმერთი – ეშმაკს,
ქალი – არაყს,
ჩაი – თრიაქს...
ყველაფერი თუმც იცოდა,
წუმპემ მაინც ჩაითრია...

კომოპური

— სხვა, მსოფლიოში რა სიახლეა?
— გამოირკვა, რომ რასია ხლეა.

შვილიშვილმა გაგოს
სანთელი აუთო

— თუმცა სანთელი ციცქნაა,
იოლად გავალთ ამით ფონს:
ხორცი აღარ მაქვს... სული კი
სანთელმაც კარგად გამითბო...

რჩევა

— ღმერთთან მიქარვა გერჩიოს
ეშმაკეულთან მიქარვას!
— ეშმაკის საქმეს მასწავლი? —
მთელი ცხოვრება იქ არ ვარ?

ინტიმი

მთავარი – ხელის არის ნავლება!
ეს მისით ხდება! — არ ისწავლება...

გულსატკანი მაქსიმა

სიცოცხლე ერთხელ გვეძლევა,
და იმ ერთხელაც გვეძრევა!

ეპიგრაფი,
ჩაფიქრებული მოთხრობისთვის
„ქალია ადამიანი?“

ყველა შენი შეცდომა
დააბრალებ შენს სტომაქს!

(რეჟისორის
უკანასკნელი სპექტაკლი)

...თითქო მართლა ჩაესმა
უცებ ყურში გოდოს ხმა,
და საჭირო შეიქნა მისთვის
ცრემლის გადასხმა –

ვერაფერი ვერ არგო
მარტო სისხლის გადასხმამ...

მიგვატოვა. წავიდა. წაიყვანა გოდოს ხმამ...

***
ვილაც მეკუბოე ტიპს
თქვენ დაარქვით პოეტი!

***
სიკვდილ-სიცოცხლის წილადა
გასწორდა მხოლოდ წინაღლით...

***
თუმც უჯრები ჩემი სულის,
რახანია, ჩაიკეტა –
იმედი მაქვს, შიგ ოდესმე
ვინმე ნალდად ჩაიხედავს...

***
ღლის მეორე ნახევარში –
წვიმა!
ალაგ-ალაგ, რა თქმა უნდა,
ცრემლი...

***
— თათა, რა იცი თათარაიდის?
— გადასარევი თათარა იცის!

***
იყო ერთი პერიოდი –
ვატრაკებდით ბერიათი!

ბირჟაზე ჟურნალური

— მინდობა მეყიდა პლედი,
მაყუთი არ მქონდა პლედის!
შევედი, მოვტეხე პლედი,
და პროსტა ვიყიდე პლეტი!

ი ო

ძლივს მოასწრო ფეხის ადგმა –
ცოლად ყავდა უკვე ათ ქმარს!

ნანატრი განმორება

ადგა და კარი გამომიკეტა!
მორჩა! გუნება გამომიკეთდა!

კლინიკური ლექსრომები

ექიმებმა მიახარეს,
რომ სიკვდილი გადაიდო!
გაილიმა!
გაიცინა!
ფეხი ფეხზე გადაიდო!

ღადაინა

ბოლოს მისიც დასრულდება
ალბათ პირუტყბი! —
ისევ გაითიშებიან
აღამი და ედემი...

წუსანდელი ღამე

თუ არ მოგვედი, და თუ მოვრჩი –
შენზე ფიქრის გამო ვრჩები! —
შენ გიმადლი – დროს ულმობელს
ამ ღამეს თუ გამოვრჩები...

***
თუმც სიყვარული სიკვდილია –
ერთად თუ ვწევართ – წამალია!
რაც ჩვენ ცალცალკე გვიტირია...
შევირგდეთ!
მოვრჩეთ!
წამო, ღია...

***
უკვე იწყო თენება –
გადაიკრა ცამ ალი!
მოდგა ცეცხლის ენებით
მზე – მთავარი წამალი...

***
კაცს – ენა უსწრებს, საათს – ისარი...

თვალის მოვაკარი ნაძირალას

ნამდვილ მორწმუნეს რომ თამაშობს
ეგ ნაბიჭვარი –
გულს მირევს მაგის ვითომ ლოცვა,
ვითომ პირფვარი!

სტრას-პაუზა: რაქლამა

ჭამა – სიამოვნება –
დიდი სიამოვნება!
ბატონებზე კარგად ვიცით
ეს ამბავი მონებმა!

***
ხედავ? – ამ ლამაზ გოგოს! –
ლურჯ თვალებს; მკლავეზე – ანაცერს! –
ის მღერის ისე, როგორც
ჩვენი ძვირფასი ანა წერს!

***
მეც ვაკეთებ შენს გამო
მარადიულ არჩევანს:
შენ თუ იქ არ იქნები,
სამოთხემიც არ შევალ...

ნიგნა მინანარი

მეც შევნატრი მაგ თქვენს
ემერსონს და მარკ ტვენს!

***
მამის ერთი მაქსიმა
მუდამ მემახსოვრება:
— რა კარგია სიცოცხლე,
და რა ცუდი – ცხოვრება!

***
პროფესიები მარადიული:
ბანდიტი,
მკვლელი,
მაროდირი...

***
როცა რაღაცას ვერ ითმენ, არ ითმენ –
ჩქარდება მაჯა, იწყება არითმია...
ცხოვრება, ჩვეულებრივ,
რატომღაც ყრუა!
აყვები? მორჩა! — ის ლექსი – ურითმოა!

...ს
თან – ქალი ხარ, თან – კახა ხარ,
თან – ძალიან იაფიც ხარ!
შენნაირმა ხელმწიფის ცეცხლს
ტრაკი ბევრმა მიაფიცხა!

ლექსარომი ნაზის

უფულობა? – კარგი რა! —
ნაზი კაათ მეყოლოს –
ფხალის ნაცვლად არასდროს
არ შემეჭმევს მე ლოლოს!

იმაღაცრუებული ლექსარომი

რა აანყობს ამ ცხოვრებას –
სხვისი – ვისი ანყობლა!
ანყობილა კი არა და,
მე მგონია, არც ყოფილა...

ვფურცლავ გოგანის ალკომს

ერთი ბენო კუნძულია! —
პანანუნა ტაიტიია!
მერე რა, რომ პატარაა –
ქვეყნის დარდი დაიტიია...

***
ცრემლს და ღიმილს –
ორ ნილაბს –
ახლა შევრჩით –
ორნილა...

***
უცებ ენა დამება:
თავს დაგვცქერის სამეზა!

***
ერთს – აწვალებს ლექსი და
მეორე – ლექსს აწვალებს!
ხელს ნუ უშლით, არ გინდათ! —
ხალხს წვალება აცალეთ!

**პროსტატიტიანი ლექსარომი
ქმედება მამაკაცებს –
უკლებლივ ყველას**

სვამდა და ფსამდა! და ფსამდა იმდენს –
შეშურდებოდა პორტსაც და ვერფსაც!
ახლა დაღევა აკრძალული აქვს! —
წყალს სვამს ცოტას და... იმასაც ვერ ფსამს!

***
თუ სამშობლოს აქვს პრობლემა –
თუნდაც ტერიტორიული,
უნდა ყავდეს ავთანდილი,
ფრიდონი და ტარიელი!

***
უკვდავებისთვის
ზოგჯერ სიკვდილიც
კმარა!
არა?!

***
გაილო კაფე „მუხამბაზი!“ –
შემოიყვანა მიხომ ბოზი!

***
ნუ შემჭამეთ მაგ თქვენი
შექსპირით და მარკ ტვენით!
რუსთაველი გსმენიათ? –
დიახ, დიახ, ქართველი!

სისხარბის ლექსარომი

კაცს სიკვდილის ნატვრისგან რომ
ნერწყვი გამოგეყოფა –
მოგტყან მე ის ეპოქა!

თავშეკვეთული ლექსარომი

სიტყვა როგორ დამცდება!
ოღონდ – გული დამწყდება...

***
ჯობს, ირწმუნო, რაც მე ვთქვი,
ვიდრე კითხო ათ ექიმს:
დეპრესია დაგენყო?
და ვერ დგები? – ა-ღე-ძი!

ლექსარომი-იუმორესკა

ბარაკში ვარ – ლტოლვილი,
მომკლა ბარაკობამა!
ესლა მრჩება იმედად –
ლომი — ბარაკობამა!

**ფროიდის „ფსიქონალიზის
ქსავლის“ რაქლამა
ქალბატონებისთვის**

თუ გინდათ, რო უფრო იდოთ,
ნუ დარჩებით უფროიდოთ!

***
ხან ვთამაშობ ჯოკერს,
ხან ვკითხულობ ჯონ კლერს...
მარტოობას მაინც
ვერ გადავუჯოკრე...

***
მეც მყავს სპონსორი ერთი!
ვინ და – მაღალი ღმერთი!

ღიალოგი

ეკითხება ცოლი ქმარს,
თან ხელებს შლის ნატიფად:
— ის გოგონა ვინ იყო?
— შენი ალტერნატივა!

რაქლიკა

— ნუ უყურებ ცინიკურებ!
თანაც – უკან! —
ნინ იყურე!

აქ გამორდება თეთრი და შავი

ა ძმაო, აბანო! — ნომერი – საერთო!
შებრძანდი! — იქნება ცოტათი გაერთო!

ნ...ს ჩივილი

რატოა ნეტა ასე,
რა გაეჩნდი მაინც ასეთი –
ამდენ ვარსკვლავში, ცაზე,
ჩემი არ არის არც ერთი...

ქურავი

ვინ იყო, ნეტავ, ის სათნო ქალი,
ერთად რომ წასკდა სისხლი და ცრემლი...

მანაბლის 13

ნაღდი მწერალი წასულა ყველა,
სხვა ხალხის ისმის აქ ყრიამული...

გოზუნკალა ლექსარომი

მეთევზე, მეპურე, მემანენე –
ყველანი
ზემოდან
მე მანენენ...

**ესპანელი
სტუმრებისთვის დანთავული
კოცონი**

შეყარეთ ცეცხლში ეს პანელები! —
გაათბეთ ძმები – ესპანელები!

ალმოდუბული ლექსარომი

შეყვარებული მესხანძრე ბიჭი
ხან მიწას შესთხოვს, ხან ცას! —
ყველგან აქრობს და მარტო საკუთარ
გულში ვერ აქრობს ხანძარს...

***
არ სჭირდება ამ ხალხს
ვან გოგი და დიურერი! —
ულვამანკეპილი –
უნდა ერთი ფიურერი!

***
კეთილის გვერდით მიტომ აჩენს
მდაბალ არსებას –
უყვარს მამამერთს, როგორცა ჩანს,
დაბალანსება...

***
ერთხელ მე თვითონ ვიყავი ღმერთი!
ეს იყო ბავშვობაში!
რა ნაღდი იყო და რა იოლი
ბედნიერება მაშინ...

***
საბრალო – ძილში გარდაიცვალა! —
ეძინა, ჰოდა – გვერდი იცვალა...

***
იმის მიუხედავად, რომ
შენზე ბევრად ვერაგია –
შენი ქმარი, თინა ჩემო,
ლალატებში ვერ აგვივა!

**გურულმა ქალბატონმა
პორნოფილმი ნახა**

— კაძახს პირში რომ ჩუუდვა
მოსაჭრელი იგი ენა,
ამას ქვია მათ ქალაქში
ნამუსი და ჰიგიენა?

ანიშტანის ჯინაზა

ქართველებს დროცა და სივრცეც –
ორივე კიდიათ სირზე!

***
მეც რამდენჯერმე, თქვენც რამდენჯერ –
შევსწრებოდათ ასეთ სურათს:
აკოცა და ილღიაში
თერმომეტრი შეუცურა...

***
წერს წელიწადში ერთ რომანს! —
რა ქნას საწყალმა, ერთობა!

***
არაფერი ეშველება ამ ქვეყანას,
სანამ გველს
არ მოკლავენ, და ბოლომდე
არ განმენდენ სანაგვეს!

***
ისე, საქართველოშიაც
რომ ამაღლდეს შობადობა,
საჭიროა გაიმართოს
ლენინური შაბათობა!

***
თუ გამართლდა პროგნოზები
სინოპტიკოს-მარჩიელის –
ნამდვილ თოვლს და ნამდვილ ყინვას
საქართველო მარტში ელის!

ამირანის გაქცევა

არტახები გაკვნიტა
და გაიქცა აკვნიდან!

ნადიროვა

ღრუბლებმა მთვარე პირბადრი
ძლივს დაიჭირეს პირბადით!

**კრიტიკოსი არიბას
მწერალ შვილს**

— გემეჩინე
შენც ფხა პეტერე! —
იუელბეკე,
იბეგბედერე!

***
მერ გოროდა მირგოროდა –
დავით გურამიშვილი!

ჰაფი ენდი

ყველაფერი უკვე მოხდა!
ყველა ტყვია მიზანს მოხვდა! —
მადლობა ღმერთს!
მადლობა ღმერთს!
მადლობა ღმერთს! —
ყველა მოკვდა!

პრინციპული ლექსარომი

რაკი ვერაფრით მიყიდეს,
ადგენ ბოლოს და მყიდია!
გამყიდველიც და მყიდველიც –
ორივე ყელზე მკიდა!

მიხო მოსულიშვილი:

„არასოდეს ვიცი, საით წამიყვანს ამბავი“

მიხო მოსულიშვილი 80-იანელთა თაობის წარმომადგენელია. ეს ის თაობაა, რომელიც, გარკვეულწილად, უფროსი თაობის გავლენისა და ჩრდილქვეშ მოქცევა...

— კომპლექსიც იყო და ეპოქამაც განაპირობა, რომ ჩემი თაობის ნიჭიერმა მწერლებმა, რომელთაც სერიოზული სათქმელი ჰქონდათ...

80-იან წლებში იყვნენ ნიჭიერი პოეტები — ბადრი გუგუშვილი, ომარ თურმანაშვილი, გელა კიკოლაშვილი, რომლებიც იმ პერიოდის ქართველებში ჩაიკარგნენ...

ოთხმოციანელი იყო ქეთი ნიჟარაძე — უნიჭიერესი პროზაიკოსი და მთარგმნელი, იმანაც თავი მოიკლა...

ერთი სიტყვით, ძალიან საინტერესო თაობა იყო, მაგრამ სხვა ყაიდის მწერლები იყვნენ, მოდურობისა და სკანდალების მოთხოვნებიდან...

— თუმცა არიან ავტორები, რომელთაც არ უყვართ საზოგადოების წინაშე გამოჩენა, მაგრამ მაინც ყურადღების ცენტრში ექცევიან...

— ეს კიდევ სხვა შემთხვევაა. ასეთი ადამიანების წარჩინება იმხელა შინაგანი ძალა და სინათლე მოდის, იხიბლები. ეგეთ მწერლებს მკითხველი თავისით უხსნის გვერდებს...

ვაჟას თხოვრისა და ამბის გადმოცემის განსაკუთრებული უნარი აქვს, განსხვავებულად გრძნობს სიტყვასაც და ამბავსაც... სხვათა შორის, ახლახან ვაჟა-ფშაველაზე ნიგნი დავწერე...

ამ ნიგნი ვწერ, რომ ამბის მოყოლა რუსთაველის შემდეგ ვაჟასნაირად ვერაინი შეძლო და მის შემდეგაც თითო-ორი...

ბევრი რომ არ გავაგრძელო, ვაჟაზე ნიგნი უკვე დასრულებულია და, ალბათ,

მალე გამოვა „ილუსტრირებული ბიოგრაფიის“ სერიით, რომელსაც გამომცემლობა „პეგასი“ უშვებს.

— თქვენი, როგორც რედაქტორის გამოცდილებიდან რას გაიხსენებდით?

— სამი წლის წინათ ერთ-ერთ გამომცემლობას გოდერძი ჩოხელი რჩეულის გაკეთება უნდოდა. მე გოდერძიზე დავეწერე ესეი „სულის პეველა“ და ის რომ წაიკითხეს, გადამწყვიტეს...

ვაჟას მამულებში აქვს თავისი ნაკვეთი ბესიკ ხარანაულსაც. ძალიან მიხარია, რომ ეს პოეტი თავის ბოლოდროინდელ შემოქმედებაში, თუნდაც პოემაში „ორი ფურცელი ცის და მიწისა“ კიდევ უფრო ღრმად ჩანდა...

— ახალ თაობას გულიხსნობთ?

— არა, ვერ ვიტყვი, რომ ახალ თაობაში ყველა მიმბაძველია. იმას კი თამამად ვიტყვი, რომ მიბაძვის არ უნდა შეგეშინდეს. ეს ბუნებრივი პროცესია...

ენ და რაც დრო გადის, უფრო და უფრო ნინ მიდიან. მითუმეტეს, მათ აქვთ საშუალება, რედაქციებში კი არ აგზავნონ მასალა...

— მათგან განსხვავებით, თქვენ კარგა ხანს მოგინათ ლოდინმა. ვგულისხმობ რომანს „ფრენა უკასროდ“...

— ეს რომანი 2001 წელს დაბეჭდა „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობამ“ ძალიან მცირე ტირაჟით — 200 ცალი გამოვიდა...

— რამ გიბიძგათ მისი დაწერისკენ? — ჩემი ნათესავი ცხოვრობდა სამი წლის განმავლობაში გერმანიაში...

— სხვათა შორის, თავის დროზე სწორედ ჟარგონის დამკვიდრებაში გადასწავლდნენ.

— კი, მეც მეძახდნენ ჟარგონის შემომტანს ქართულ ლიტერატურაში, ლიტერატურულ სექტანტს და ა.შ. არადა, ჟარგონსაც ისეთივე არსებობს უფლება აქვს...

— მიუხედავად „თალღითური ბეგრუნდისა“, ეს რომანი არ არის ტიპური ამბავი თალღითურზე. ტექსტში ლიტერატურული რემინისცენციებიც უხვადაა.

— ერთ-ერთი პერსონაჟი, პუპა კოლუაშვილი, რომელიც „ფრენოლოგიას“ წერს ძალიან დიდ, წონით ოც კილოგრამამდე რომანს, ამბობს...

— აპირებთ?

— ძალიან საინტერესო მასალები დამიგროვდა საფრანგეთში მყოფ ჩვენს ემიგრანტებზე. ერთი ხანობა ვაპირებდი, დამეწერა, მაგრამ მერე ვამჯობინე...

ვევაში არ უმართლებთ ხოლმე. მეც მქონია ასეთი მომენტები, მაგრამ ხელები არ უნდა დაუშვა, არ დაწებდე. ერთიცაა, ნაწერში შენი შესაძლებლობის მაქსიმუმი უნდა ჩალო და ნიგნი რომ გამოვა...

— ცნობილი „აკუნინოლოგი“ ბრძანდებით, მისი რამდენიმე რომანი თარგმნით. რამდენად ვიცი, მასთან კარგი პიროვნული ურთიერთობაც გქონდათ.

— სხვათა შორის, უნიჭიერესი ადამიანია, რომელსაც თხოვრისის საოცარი უნარი აქვს. აიღებს სიუჟეტს XIX საუკუნის დეტექტივიდან და მოყვება თავის ამბავს...

— ახლა წერთ რამეს? — კინოსცენარი დავწერე — ჩემით, შეკვეთის გარეშე. „შეღესა“ ჰქვია და ლაზების თემის ეძლევა. საერთოდ, მგონია, რომ საქართველო ვალშია ლაზებთან...

არის ერთი ძალიან კარგი ლაზი მხატვარი — ჰასან ჰელიმიძი, რომლის ცალკეული ნახატები ძალიან უახლოვდება ფილოსმანს. ჩემს კინოსცენარში სწორედ მისი ნამუშევრები გაცოცხლდა: როგორ გადინა ლაზები ზღვაში თავიანთი ფელუკებით...

ბასიო

* სადაა მთვარე?!
ტაძრის ზარს ჰგავს,
ზღვაში ჩავარდნილს.

* საფლავზე გასვლა.
მთელი ოჯახი —
ყველა თეთრი თმით და ხელჯოხებით.

* ცალმხრივი ტრფობა.
მაცუსიმაში
ვილაც იცდის დილა-სალამოს.

* ღრუბლები ცაზე მოდიან და
კიდევ მიდიან.
კაცს შანსს აძლევენ, მთვარეს უყუროს.

* არ მობრუნდებით ჩემკენ?
მარტო ვარ.
სალამო არის შემოდგომისა.

* სულ მიწა ხოლმე,
ნამის წვეთებით
ქვეყნის ჭუჭყი რომ ჩამოვირეცხო.

* დღე არის ბუდას გარდაცვალების.
ბებერი ხელი მავედრებლის.
ხმა კრიალოსნის.

* ბრინჯს ჩენჩოს აცლის,
თვალს მთვარისკენ
აპარებს ბავშვი.

* ერთ ჭერქვეშ სძინავთ
ბერს და მეძავს.
მინდორში — მთვარე.

* მოხუცი ქალი, მიტოვებული.
სახეზე ვუცქერ —
მისთვის მხოლოდ მთვარეა ქვეყნად.

* მოდით, იხილეთ
მარტოობა — ხეზე ფოთოლი,
ერთადერთი ფოთოლი მხოლოდ.

* მიმოიფანტა ცაზე შავი ღრუბლების
გროვა.
განათებულ მთებს
შეგიძლია უკვე უყურო.

* უმთვარო ღამე.
ძლიერი ქარი,
ბებერ კედრებს გადახვეული.

* შემოდგომისას უსტვენს ქარი.
თუკი მინდორში
ჩემსავით ღამეს გაათენებთ, ჩემს ლექსს
გაიგებთ.

* აფუთფუთდება გულში სევდა,
როცა ყინვაში, გარეთ, „ჭრი-ჭრიო“,
საწყალობლად კენესის ბამბუკი.

* თითქოს ხე ძირში გადაჭრესო,
ისე ჩანს მთვარე
და თეთრად ბრწყინავს გადანაჭერი.

* პირველი თოვლი დილასისხამ,
ოდნავ, სულ ოდნავ
რომ დაუფარა ნარგიზს ფურცლები.

* ირგვლივ, ირგვლივ და
კიდევ ირგვლივ — ღამეა ირგვლივ.
შემოდგომის ზეიმობს მთვარე.

* აქ არასოდეს უწვიმია
მაისის წვიმას,
ისე ბრწყინავს მზეზე ტაძარი!

* ო, რა ქორფაა
დილის ნამით მორთული ნესვი,
ალაგ-ალაგ რომ სველი მიწა მისნებებია!

* აი, ოსტატის ახირება!
უსუნო ყვავილს
მიეტანა და დასტრიალებს თავზე
ფარვანა.

* ჩქარა წავიდეთ, მეგობრებო
და პირველ თოვლში
ქანცგანყვეტამდე ვიხეტილოთ.

* სალამოს ხვართქლამ დამატყვევა.
მის შორიახლო უხმოდ ვდგავარ,
გარინდებული.

* „შემოდგომა!“ —
ჩამჩურჩულეს ყურში ქარებმა,
ჩემს სასთუმალთან შეუმჩნევლად
შემოპარულმა.

* საბრალო ბავშვი მიგდებული,
მიტოვებული!
ქარმა ლოგინი გაუშალა,
ახურავს თრთვილი.

* ყვავილთა შორის მონავარდე ქარო,
გაიგე, ზაფხული მოდის,
დასასრული შენი დამდგარა!

* მიფრენს პეპელა,
ალვიძებს თითქოს
მზით გაბრწყინებულ მინდორს დილისას.

* ო, რა ჯილდოა
ქანცგაცლილი მოგ ზაურისთვის
ძველ მეგობართან საუბარი ზამბახთა
ბაღში!

* ბანანი დავრგე
და შემზიზღდა
უკვე შამბნარი.

* გზად ავად გავხდი.
გადამწვარ მინდვრებს
დასტრიალებენ სიზმრები ჩემი.

ბუსონი

* მთვარის ნიშნის ქვეშ
ცას სწვდება უკვე
ქლიავის თეთრი ყვავილის სუნი.

* მიყვარს ეს ორი ქლიავის ხე,
ერთი რომ ადრე,
ხოლო მეორე ოდნავ გვიან ისხამს
ყვავილებს.

* ვეება ზარი.
მის კიდევ
სძინავს პეპელას.

* მონყენის დროა.
ანკესის მკედლი
მოქაჩა ქარმა შემოდგომისამ.

* მთვარე ანათებს ქლიავის ხეს.
ტოტიდან ტოტზე
მოუსვენრად დაფრენს ღამურა.

* სრულ სიმშვიდეში,
მნახველთა თვალს მოფარებული,
გადაიშალა ყვავილები ქრიზანთემისა!

* ბილიკი მინდვრად.
ამ ტირიფს იქით
უკვე სალამოს ბინდი იწყება.

* მთვარე ნისლშია.
აამღვრია ბაყაყმა ტბორი.
სად ცა არის და სად წყალია, ვერ
გამიგია!

* თუ ორი მაინც
თითო-თითო პეშე წყალს აიღებს,
გამოეთხოვე სიანკარეს ნაკადულისას.

* თეთრად ყვავილობს
ქლიავის ხე.
თენდება თითქოს.

* არსად ჩანს ხიდი.
მზე იძირება,
გაზაფხული მიედინება.

* გული დამენვა.
სანოლ ოთახში მკვდარი მეუღლის
სავარცხელზე დამედგა ფეხი.

* ნისლშია მთვარე.
ვილაც მარტო დგას
აყვავილებულ მსხლის ხეებს შორის.

* აყვავებულან ალუბლები.
ტოტებს შორის
ძლივს ჩანს ტაძარი.

* აყვავებული მსხლის ხის ძირში
დამჯდარა ქალი.
მთვარის ღამპაზე წერილს კითხულობს.

* შინ დაბრუნდით,
სავსე მთვარე ასე ეძახდა,
ის კი კარტოფილს იღებდა მინდვრად.

* არანაირი
კვალი ბაღში.
მოჭრეს პიონი.

* **(იქნებ ჯობს, მოკვდე, სანამ
ორმოცის გახდება)**

* ბებერი გოგრა.
ყვავილები კი
ასეთ სირცხვილში არასოდეს
ჩავარდებიან.

* სოშოს ველური ბატებისთვის
ცრემლის მიზეზი —
ღრუბლებში მთვარე.

* ყვავები ბინდში.
ერთიმეორის მიყოლებით
ფრენასა წყვეტენ.

* ტევრის სიღრმეში
ნაჯახის კაკუნს
ხეზე კაკუნი ერთვის კოდალის.

* გზა — გრძელი, მძიმე.
წვიმა, ვით ფეხი მოგ ზაურის,
სამყურებს თელავს.

* ერთი რქა მოკლე, მეორე — გრძელი.
ეს ლოკოკინა
რას ფიქრობს ნეტა?

* ახლად შეფოთლილ ტოტებს შორის,
მთის კენწეროზე,
გოროზი ციხესიმაგრე მოჩანს.

* გაზაფხულის ზღვა.
მთელი გრძელი დღე
ბიბინებენ ირგვლივ ტალღები.

* შემოდგომაა.
ქარი კენჭებს
აყრის გუმბათებს.

* უხვთოვლობაა.
უზარო სოფელს
ნთქავს ბნელი ღამე.

* გუშინაც, დღესაც,
საითაც წაველ,
მაღალ ალუბლებს გადავეყარე.

* სახლი შორსაა.
მივაბიჯებ განწილილ გზაზე.
ნიაფია გაზაფხულისა.

* ღრმა არის წყალი.
ალესილი ნამგლის ხმა ისმის.
ლელქაშსა ჭრიან.

* აზალიები აყვავილდა.
ქვები გამოჩნდა.
ბედნიერებას აფრქვევს ირგვლივ
სუყველაფერი.

* ჩაის ყვავილი.
ეხვევა კლდეებს,
ავსებს ბილიკებს.

* მშრალი ზამთარი.
შავი ყვავი
და თეთრი წერო.

* ფეტვის საპალნის
სიმძიმისგან ნაიქცა ცხენი.
ჩიტი კი მღერის.

* უბერავს ქარი.
თეთრად ჩანან
წყლის ფრინველები.

* იელვა.
ისმის, ნამი ბამბუკს
როგორა სწვეთავს.

* ყველგან ასკილი.
თითქოს მშობლიურ სოფლისაკენ
გზას მიუყვები.

ისა

*
ფრთხილად, კალიავ,
არ დაამსხვრიო
ნამის მბრწყინავი მარგალიტები!

*
ზღვის ლოქორები!
იაპონლებს
სულაც არ გვანან.

*
დასაწყისია გაზაფხულის.
ჩემი ეზოსკენ
ნიაღვარი მოედინება.

*
სახე მიუგავს
სავსე მთვარეს გაზაფხულისას.
თორმეტი წლისა იქნება ალბათ.

*
უხვთოვლობაა გაზაფხულის.
ყველაფრიდან ჩანს,
რომ ეს თოვლია უკანასკნელი.

*
ყვავის ქლიავი.
ექსტაზშია
ეს გაზაფხული.

*
გაზაფხულის დღე.
გუბურებში
ყოვნდება იგი.

*
გილოცავ, ისა!
ახალ წელს შენთვის
კოდოს პირველი ნაკბენი მოჰყვა.

*
ჩემს სოფლის სახლში
ალუბლები
ყვავიან ახლა.

*
როგორც დაინყო,
იქვე გავეჩნდი.
თოვს ხვარიელად.

*
აქ სინანოა.
მთვარე, ბუდა,
კარგი განწყობა.

*
მბრწყინავი მთვარე.
ნამდვილია თუ... თუ შეიძლება,
ისიც განქარდეს?!

*
ო, რა მთვარეა!
ნეტავ აქ იყოს
განსვენებული მეუღლე ჩემი.

*
გათენდა.
ხიდან ჩუმად მოწყდა
ხმელი ფოთოლი.

*
აბა, ბუზებო,
თავისუფლად ისიყვარულეთ!
მივდივარ უკვე.

*
ხე მოსაჭრელად მოუნიშნავთ,
ხოლო ჩიტები
ზედ ძველებურად უდარდელად ინნავენ
ბუდეს.

*
თოვლი დადნა და
სიხარული დაეცყო ყველას —
ვარსკვლავებსაც კი უბრწყინავთ სახე.

*
*(50 წლის განმავლობაში ერთი
დღეც კი სავსე ოჯახში
არ მიცხოვრია და აი, ამ
გაზაფხულზე დავქორწინდი)*

ფრთხილად, გუგულო!
მთვარის ნამგალს
არ წამოედო.

*
ჭრიჭინობელავ, არ იტირო,
ცაში ვარსკვლავთაც
არ ღირსებია სიყვარული მარადიული.

*
შეხე, ბულბული
უფლის წინაშეც
ისევ იმავე სიმღერას მღერის!

*
აღმობდა მთვარე!
თვით ყველაზე პატარა ბუჩქი
დიდი ზემის მონანილე გახდა
ნამდვილი.

*
ეი, ბელურავ,
გადადი გზიდან,
ვერ ხედავ? — ცხენი გაიხლოვდება.

*
(მცირეწლოვანი შვილის სიკვდილზე)

ნამის წვეთია, ნამის წვეთი
ჩვენი ცხოვრება,
და მანც... მანც...

*
ნეტავი იმდენ შემოდგომის
ფოთოლს მოიტანს
ქარი, რომ ჩემი ცივი კერის გათბობა
შევძლო?

*
რა უდარდელად ფარფატებენ
ჭრელი პეპლები.
ძუნწი კი ისევ ზის მარტოდმარტო.

*
ადამიანის ხმაზე კრთიან
და ცახცახებენ
სალამოობით ალუბლები მზეთუნახავი.

*
ისევ ტყუილად
აფრენს ნისკარტს.
სხვისია ბარტყი.

*
თუ ახლა ვინმე უცაბედად
სტუმრად გვეწვია,
სასწრაფოდ თავი მოაჩვენე ბაყაყად,
ნესვო!

*
ისევ აისი!
მე კი ღამითაც ველარ ვმაღავ
კანზე ნაოჭებს.

*
ქვემოდან ზემოთ, აუღელვებლად
ბაყაყი უცქერს
მთების მწვერვალებს.

*
ექვს ათეულ წელს გავცდი უკვე
და ერთი ღამეც, ერთი ღამეც კი
ცეკვაში არ დამთენებია.

*
„ჩქარა მომეცით!“ —
მთვარისკენ ინვდის
ხელებს მტირალი ბავშვი პატარა.

*
დღეა ისეთი ნისლიანი,
თითქოსდა ყველა
ანგელოზი და ღმერთი ერთად
გარდაიცვალა.

*
გვასულელებენ.
ახლოს მიხვალ და —
უცებ ქრებიან ციცინათელები.

*
ადამიანთა სამყაროში
სწეულს ჰგავს
მთვარეც.

*
ღობიდან მტვერს ვწმენდო,
საკადრისად
რომ დავხვდეთ ბულბულს.

სიკი

*
მე სულ ვკითხულობ,
რამსიმალლე
მოვიდა თოვლი.

*
(10 წელი სანოლში)

თავი ავნიე.
ახლაც, შემდეგაც
ბაღში სამყურებს უნდა ვუყურო.

*
მოკლეა ღამე.
ჩემი სიცოცხლე ნეტავ მასზე
ბევრად გრძელია?!

*
ბრძოლის შედეგად
ნანგრევებად ქცეული სახლი.
მსხალი ყვავილობს.

*
სავსემთვარობა.
ვერცხლით მორთული,
ირწევა ლელი.

*
მეექვსე თვის ცა ცარიელი.
სიგრილე და
გუგულის „გუგუ“!

*
თოვს.
თოვას ვუცქერ
დარაბების ღრეჩოებიდან.

*
გაზაფხულის დღე.
ქვიშიან პლაჟზე
ნაკვალევი ჩანს, შორს მიმავალი.

*
სწრაფი ტალღებით
მიაქანებს ზაფხულს
მოგამი.

*
საგა.
ზაფხულის ხშირი ბალახი
ლამაზმანების საფლავებს ფარავს.

*
მიწყდა ქუხილი.
დაისის შუქზე
ჭრიჭინობელა თავისას მღერის.

*
მალლა ღრუბლებში
ტოროლები დაფრენენ ისე,
თითქოს ბურუსის უნდათ შესუნთქვა.

*
მღერის ჭრიჭინა,
მაგრამ ყრუა
მოხუცი მამა.

*
გახსენ დარაბა!
უენო თოვლს
უნდა ვუყურო.

*
სანამ ვხატავდი,
იპომეის
დაჭკნა ყვავილი.

*
გაზაფხულის დღე, განელილი.
აუჩქარებლად მუსაიფობს
ნავი ნაპირთან.

*
ცხელია ღამე.
გალიაში
არ სძინავთ მწყერებს.

*
მინაზე ყრია
ტელეგრაფის ბოძები უხვად.
ქარიმხალია შემოდგომისა.

*
შუადღე.
ღრუბლებს აცდენილი,
მღერის ტოროლა.

*
კვდება ჭრიჭინა.
მანც როგორ
ხმამალა მღერის.

*
გაზაფხულის დღე
ბოლო წერტილს მიუახლოვდა.
გაფრინდა ჩიტი.

*
რა სევდიანი სურათია:
ობობას ქსელში გახლართულან
ჭრელი პეპლები.

*
მინყნარებულა ოკეანე.
მისკენ თამამად
მიფრინავენ უკვე მერცხლები.

*
ეს განთიადი
საჩუქრად მიძღვნეს
მოგზაურობამ და გაზაფხულმა.

*
გთხოვ, როცა ნახვალ,
არ დაგავიწყდეს — ეს მონყენილი
შემოდგომაც თან ნაიყვანე.

*
ფერმკრთალი მთვარე.
უცებ მომინდა,
მოვიპარო სადმე საზამთრო.

*
სალამოვდება.
ათოვს იხვევს,
ძველ ტბორს შეხიზნულთ.

*
რა სიგრილეა!
ხშირ წინვებს შორის
ძლივს ილანდება ხომალდის აფრა.

*
შხაპუნა წვიმა გაზაფხულის.
უცებ ქოლგებად გადაიქცა
მთელი ბორანი.

*
უკვე ვიპოვე
მთელი მუჭა ნიჟარებისა.
გახარებული ვუხმობ მეგობარს.

*
ხმაურობს ქარი.
სუნთქვა შეიკრეს ბუტონებმა
ჰაგის ბუჩქებზე.

თარგმანი ლელა მებრეპელა

